

„Jeg finder, at Historien lyder meget troværdig,“ sagde han.

Paa Grund af hans forudgaaende, langvarige Tavs-
hed og den udæskende Tone, hvori han talte, vakte
Bemærkningen nogen Studsen.

„Naa, saa De — Hr. Sidenius! — hører i dette
Tilfælde ogsaa til de troende,“ bemærkede Ey-
bert.

„Jeg tror,“ svarede Per, „at hvad en Mand med
en Smule Agtelse for sig selv har foresat sig, det
gennemfører han — koste hvad det vil!“

Ved de sidste Ord søgte hans Blik Jakobe, der
imidlertid hele Tiden havde ladet, som om han
ikke var tilstede, og ogsaa nu saae til den anden
Side.

„Det lyder jo meget smukt og navnlig saare
mandigt,“ svarede Eybert og saae smilende hen
til Damerne. „Men den ubarmhjertige Natur har
jo dog uimodsigelig sat Skranker, som selv den
mandhaftigste Vilje bliver nødt til at respektere.
Og Vorherre har nu engang udstyret den lige saa
yndefulde som velsmagende Hjorteslægt med fire
lange Gallopadeben, mens vi Mennesker har maat-
tet nøjes med et Par Stolper, der absolut egner
sig bedst til en sindigere Gangart.“

„Talen er jo i dette Tilfælde ikke alene om Hur-
tighed men ogsaa om Udholdenhed. Og det er den
sidste, der gør Underværkerne her i Verden. Som
Ordsproget siger, Hr. Fabrikant — den, som ler
sidst, ler bedst!“

Eybert løftede Øjenbrynene; han begyndte at for-
staa den skjulte Trusel i Ordene. Med et med-
lidende Udtryk vendte han sig bort og svarede
ikke.

„Forresten,“ sagde han, idet han atter henvendte